

mer dem ifølge deres Forholdstal, til Underholdning for deres selvvalgte Sjælesørgere. Vi lade da Sjælesørgerne, Menighedens Gløste, vælges af vedkommende Samfund, og Præstebestillingen bliver da ikke længere et Statseembede, en Carriere; isædetfor som nu kun at faae Mænd, der ere prøvede ved Universitetet, faae vi Mænd, der ere prøvede i Selyfornægtelsens, i Selvopoffrelsens Skjersild, og dette mener jeg er en anden Prøve end en theologisk Examen ved Universitetet, hvor ønskelig den end kan være. Saalænge disse Banfælsigheder ikke ere ryddede af Veien, kan jeg ikke betragte Præsterne anderledes end som communale Embedsmænd, og som saadanne maae Communerne naturligtviis være berettigede til at vælge dem. Med Hensyn til hvad den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Adevalgfreds udtalte om Grundloven, da maa jeg bemærke, at jeg har opfattet Grundloven som det danske Folks Frihedsbrev, og ingenlunde som en Evangeltroie; jeg har troet, at vi kun skulle søge de Løfter, den indeholdt, virkeliggjorte, forsaavidt Livet stillede Krav til deres Virkeligjørelse; men, hvor et saadant Krav ikke kan siges at være tilstede, der troer jeg ikke, at vi, mod Livets Fordringer, blot af Hensyn til, at Lovbudet staaer der, bør vedtage en Lov. Det er af den Grund, jeg har stemt mod Loven om Kirkeraadet; for dette Lovforslag stemmer jeg paa ethvert Stadium.

Kraiberg: Naar de Talere, der have yttret sig til Fordeel for det foreliggende Lovforslag, have omtalt det uhyggelige Forhold, der paa mange Steder hersker mellem Præst og Menighed, saa troer jeg ikke, Noget har gjort det for at kaste Dadel, end siige Smuds paa Geistligheden, en Stand, om hvilken vistnok Alle anerkjende, at den tæller mange hæderlige Medlemmer, som trofast have virket i Kirkens Tjeneste; jeg for min Part vil ikke gjøre det, jeg søger hverken Marsagen til dette Forhold hos Præsten alene eller hos Menigheden alene, men jeg søger den væsentlig i den Maade, hvorpaa Præst og Menighed ere stillede til hinanden, og da først og fremmest deri, at Præsten kommer til Menigheden som en Gæst, den ikke selv har hidkaldt, en Gæst,

der bringer et Bidnesbyrd med sig, som han ofte senere ikke svarer til. Jeg søger fremdeles Grunden i den Maade, hvorpaa Geistligheden bliver lønnet, idet man, saa at siige, ikke kan henvende sig til Kirken, ikke kan blive deelsagtig i dens Goder, ikke kan blive viet o. s. v., ikke kan faae sine Børn døpte, uden at skulle gribe med Haanden i Pungen, hvorved der fremkaldes Følelser i Hjertet, der netop quæle de Følelser, som skulde være de fremherskende i saadanne alvorlige Dieblit. Det er yttret af en æret Taler, at han ikke meente, der var en saadan Stemning for denne Sag, at man deri kunde see Bevis for en paatrængende Nødvendighed af dette Forholds Omordning; jeg paastaar, at der er en saadan Trang tilstede hos Folket, men, da denne Sag er en af de stille Sager, en af dem, der skulle boe og bygge i Hjertets stille Grund, saa ligger det i Sagens Natur, at Duffet om denne Sags Ordning ikke kan give sig tilkjende paa samme Maade som saa mange andre Folkeønsker. Jeg paastaar, at, naar der skal stiftes Præst i en Menighed, er der ikke een troende Christen i Menigheden, som ikke ønsker, at han dog ogsaa kunde faae Indflydelse paa Valget af den Præst, der skal komme for at bestyrke hans Tro, for at bringe ham Trøst, Fred og Glæde, og jeg paastaar, at, uagtet vi, der sidde i denne Sal, ikke ere valgte som Menighedernes Repræsentanter, saa ville, om ikke Alle, saa dog de fleste, svare Ja, naar jeg spørger dem, om de ikke paa deres Vælgeres og paa Menighedernes Begne tør udtale, at et saadant Duffe er et almindeligt Duffe her i Danmark (Jo! Jo!). Dette Duffe har da ogsaa givet sig tilkjende paa en meget alvorlig Maade; mangfoldige Menigheder have, naar Leiligheden dertil har frembudt sig, indgivet Andragender til Cultusministeren om, at de maatte faae den eller den Præst, som de havde lært at kende som den, der netop var den rette Mand for dem. Disse Ansøgninger ere Beviser for, at et saadant Duffe er tilstede, og de ere tillige efter min Overbeviisning Bidnesbyrd om noget Mere. Naar man nemlig siiger, at Menighederne, naar de fik Indflydelse paa Valget af Præsterne, vilde tage Hensyn, der ikke burde tages, saa troer jeg, at netop disse Ansøgninger ere